

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (7/10/2012)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Β' Κορ. θ', 6 – 11. Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ', 11 – 16
(Εωθινό 7ο, Ήχος α')

Η φιλανθρωπία

Ισχυρό μήνυμα στην εποχή της κρίσης και της ανέχειας, στην οποία ζούμε, στέλνει το σημερινό Αποστολικό Ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στους Κορινθίους, αναφέρεται στο έργο της αγάπης και της φιλανθρωπίας στο οποίο καλούμαστε οι Χριστιανοί όλων των εποχών, προκειμένου να θεραπεύσουμε, κατά το δυνατόν, τις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες των αδελφών μας. Μάλιστα, ο Παύλος περιγράφει αυτό το έργο όχι ως ηθική υποχρέωση ή θρησκευτικό καθήκον, αλλά ως μίμηση Θεού, ο οποίος από την φιλανθρωπία Του έλαβε την ανθρώπινη σάρκα, θεώνοντας την ανθρώπινη ύπαρξη. Γι' αυτό η φιλανθρωπία, κατά τον Απόστολο των εθνών, δεν πρέπει να γίνεται καταναγκαστικά ή με εσωτερική δυσφορία και λύπη, αλλά με χαρά και από καρδιάς. Με αυτό τον τρόπο η φιλανθρωπία ευλογείται από τον Θεό και οι καρποί της αυξάνουν σε εκείνους που την επιλέγουν ως στάση ζωής σε καιρούς φτώχειας, ανέχειας και έντονης δοκιμασίας.

Ο Άγιος Πέτρος Αλεξανδρείας σημειώνει ότι «η φιλανθρωπία αποτελείται από δύο μέρη' το ένα είναι η ελεημοσύνη και το άλλο είναι η αγάπη προς τον πλησίον. Διά τον άνθρωπον δε πλησίον είναι ο κάθε άνθρωπος. Διότι άνθρωπος είναι και ο καλός και ο κακός' και ο εχθρός και ο φίλος. Εκείνος, λοιπόν, που ασκεί την φιλανθρωπία πρέπει να γίνεται μιμητής του Θεού, ο οποίος ευεργετεί τους δικαίους και τους αδίκους' διότι ένας Θεός υπάρχει εις τον κόσμον αυτόν και Αυτός χορηγεί εις όλους και τον ήλιον και τας βροχάς του. Αν θέλεις να ευεργετήσεις τους καλούς και να τιμωρείς τους κακούς, προσπαθείς να γίνεις κριτής»¹

Η Εκκλησία μας, κινούμενη σ' αυτή τη λογική, ασκεί το έργο της φιλανθρωπίας προς όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη και προστρέχουν στην βοήθειά Της. Η Εκκλησία δεν διακρίνει την ποιότητα ή την ποσότητα της φιλανθρωπίας Της, αναλόγως της εθνικής καταγωγής ή της θρησκευτικής παράδοσης, στην οποία ανήκει ο κάθε δοκιμαζόμενος άνθρωπος. Τα κριτήρια του έργου Της δεν είναι ανθρώπινα, αλλά Θεϊκά. Δυστυχώς, όμως, αντί η στάση Της αυτή να εκτιμηθεί και επαινεθεί, συχνά γίνεται αντικείμενο και στόχος έντονης κριτικής από φορείς και πρόσωπα με

¹ «Ευεργετινός», Τόμος Β', σελ. 515

αντιστρόφως ανάλογες καταβολές' από εκείνους που αρνούνται κάθε επαφή και σχέση της Εκκλησίας με το θρησκευτικά διαφορετικό και αλλογενές, ακόμα και στο επίπεδο της κοινωνικής προσφοράς, ενώ οι ίδιοι προβάλλουν εντατικά τα εξωτερικά στοιχεία της δήθεν ευσέβειάς τους και από εκείνους που έχουν αναλάβει εργολαβικά το έργο της δήθεν αποκάθαρσης του τόπου από τα στοιχεία που αλλοιώνουν, κατά τη γνώμη τους, την κοινωνική μας «καθαρότητα» και ισορροπία, επενδύοντας σε καιροσκοπικά πολιτικά οφέλη. Τους πρώτους η Εκκλησία μας ερωτά πού στηρίζουν Ευαγγελικά την ανάδελφη και αντορθόδοξη στάση τους, την στιγμή που ο Χριστός ζητεί επιτακτικά να στεκόμαστε με αγάπη στα προβλήματα όλων αδιακρίτως των ανθρώπων, συναντώντας στα πρόσωπά τους τον Ίδιο; Στους δεύτερους η Εκκλησία μας απαντά ότι ευθύνη του Κράτους και της υπεύθυνης Πολιτείας είναι να λειτουργούν με τέτοιο τρόπο ώστε να διαφυλάττουν την κοινωνική ειρήνη και συνοχή, στο πλαίσιο της δημοκρατικής νομιμότητας, ενώ χρέος της Εκκλησίας είναι να μένει έξω και μακριά από την πολιτική σπέκουλα, που συχνά γίνεται εις βάρος των καταφρονεμένων και καταπιεσμένων αυτού του κόσμου, απλώνοντας την μητρική Της προστασία σε κάθε πονεμένο παιδί Της, το οποίο, είτε είναι λευκό είτε έγχρωμο, είτε ανήκει στην Χριστιανική παράδοση είτε όχι, είναι εικόνα του Θεού, απολύτως σεβαστή και ιερή.

Το έργο της Φιλανθρωπίας, αδελφοί μου είναι υπόθεση ζωής για την Εκκλησία μας, ως Σώμα Χριστού, αλλά και για όλους εμάς που αποτελούμε τα ζωντανά μέλη αυτού του Σώματος. Η εποχή που ζούμε είναι δύσκολη, καθότι όλοι μας, λίγο ως πολύ, υφιστάμεθα τις συνέπειες της κρίσης και τα αποτελέσματα της οικονομικής εξαθλίωσης της πατρίδας μας. Αλλά, ακριβώς για τους λόγους αυτούς η κίνηση της φιλανθρωπίας μας προς τον κάθε αδελφό μας παίρνει μεγαλύτερη αξία και προκαλεί την ευαρέσκεια του Θεού. Προσοχή, όμως! Να μην έχει αυτή η κίνηση χαρακτηριστικά απλώς συναισθηματικά ή μόνον ηθικά ή συμπαθητικά. Δεν αρκεί αυτό. Οφείλει «να δηλώνει την αρχετυπική εικόνα του Θεού, ο Οποίος είναι αγάπη και ο Οποίος καλεί τους ανθρώπους σε σταθερή δράση μέσα στον κόσμο...»². Αυτή η φιλόφρονη στάση του Θεού απαιτεί να την μιμηθούμε όλοι και να την φανερώσουμε διαρκώς στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Νίκος Νησιώτης (+), «Από την ύπαρξη στην συνύπαρξη», σελ. 19